

Отче-Етере! Мене не виховав краще й вірніше  
Жоден з богів і людей, ніж ти; ще раніше, ніж мати  
В руки мене прийняла і своїм молоком напоїла,  
Ніжно обняв ти мене і першим напої небесні,  
Подих священний ти влив у зав'язок грудей посталих.

Всі-бо істоти живуть не єдино з поживи земної,  
Нектаром всіх ти своїм годуєш і живиш, о батьку!  
І, відірвавшись пружно від вічної щерті твоєї,  
Жилами всіми життя одушевлоне рине повітря.  
Тим і до тебе любов переймає істота — і вгору  
Рвуться до тебе вони в безнастаннім і радіснім зрості.

Первоверховний! Чи очі рослин не тебе розшукати  
Хочуть, і кущ не до тебе простер несміливі обійми?  
Зерно, тебе щоб найти, розбиває полон оболонки  
І, щоб купатись у хвилі твоїй і тобою ожити,  
Ліс обтрясає сніги, мов одержу тяжку і в'язущу.  
Риби виходять з глибин і скачуть в охоті поривній  
Понад гладінню блискучою вод, бо їх тягне з колиски  
Вгору, до тебе; також благородним наземним тваринам  
В лет обертається крок, як скоро потужне томління,  
Тайна до тебе любов їх поймає і в висоти покличе.  
Кінь — він гордує землею, підноситься гнутою сталлю  
Шия його, копитом він піску доторкається ледве.  
Мов жартома, до стебла дотикається олень ногами —  
Понад потоком, рвачким і шумливим, несуться, як легіт,  
Стопи його, і між зарослів, ледве видимі, мигають.

Але Етеру улюбленицям, птицям щасливим — їм дано  
Жити і гратись утішно в батькових вічних палатах!  
Простору досить для всіх. Тропа не накреслена жадній,  
Носяться вільно і легко в покоях малі і великі,  
Радости повні,— і туга мене пориває чудова

Вгору, до них; мов отчизни прихильної заклик солодкий  
Чую з високостей я — і на Альпи піднятися прагну,  
І з якнайвищих верхів орла-бистрокрила позвати:  
Хай, як задовна блаженного хлопця до Зевса в обійми,  
Він і мене понесе з полону в чертоги Етеру!

Блудимо ми без ума; мов непевна лоза виноградна,  
Як поламається прут, по яким вона в небо зростала,  
Ширимось ми по землі, і шукаємо ми, і простори  
Світу обходимо в марних, отче-Етере, мандрівках,  
Жити в твоїх-бо садах жадання нас гонить і томить.  
Ми впливаємо в море, на ширші, вільніші рівнини,  
Щоб насититися; хвиль невичерпних ігра омиває  
Кіль наш, і серце радіє могутю бога морського.  
Але не досить йому: океан нас мани?ть, він-бо глибший,  
Хвиля там носить легша — о, хто ж би спромігся, умілий,  
До золотих узбереж корабель наш мандрівний помчати!

Але в той час, як тужу я до марива дальньої далі,  
Де ти чужі береги оповив голубою водою,  
Сходиш ти в лепеті з крон рясноцвітних дерев овочевих,  
Отче-Етере! І серце жадливе мені миротвориш,  
І я охоче живу, як давніше, з квітками земними.